

آیین نامه استخدامی دهیارهای کشور

مصوب ۱۳۸۳/۰۴/۰۷

ماده ۱- به کارگیری افراد در دهیاری‌ها به صورت استخدام موقت و به موجب قراردادی خواهد بود که مدت آن حداکثر پنجاه (۵۰) ماه است. در صورت رضایت از عملکرد مستخدم، مدت یادشده با رعایت ماده (۴) این آیین نامه تمدید می‌شود.

ماده ۲- پذیرش افراد برای تصدی پست‌های سازمانی هر دهیاری از طریق امتحان در همان روستا و با نظارت بخشداری انجام می‌شود. چگونگی اجرای امتحان در دهیاری‌ها به موجب دستورالعملی خواهد بود که توسط وزارت کشور تهیه و به تأیید سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی کشور می‌رسد.

ماده ۳- داوطلبان اشتغال در دهیاری‌ها، پس از گذراندن امتحان، یک دوره آزمایشی را طی می‌کنند که حداکثر مدت آن دو سال خواهد بود.

تبصره- مدت هر قرارداد در طی دوره آزمایشی از هشتاد و نه (۸۹) روز تجاوز نخواهد کرد.

ماده ۴- انعقاد قرارداد برای بکارگیری نیروی انسانی در هر دهیاری منوط به پیش‌بینی اعتبار در بودجه سالانه همان دهیاری و تأیید استانداری مربوط است.

ماده ۵- داوطلبان استخدام در دهیاری باید دارای کلیه شرایط زیر باشند:

الف- تابعیت جمهوری اسلامی ایران.

ب- تدین به یکی از ادیان به رسمیت شناخته شده در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران.

پ- نداشتن کمتر از بیست سال تمام سن.

ت- التزام به قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران.

ث- دارا بودن کارت پایان خدمت نظام وظیفه یا معافیت دائم از آن برای متقاضیان مرد.

ج- عدم اعتیاد به مواد مخدر و دخانیات.

چ- دارا بودن حداقل گواهینامه پایان دوره متوسطه (دیپلم).

ح- حسن شهرت اجتماعی و نداشتن سابقه محکومیت جزایی مؤثر.

خ- داشتن توانایی جسمی انجام کاری که برای آن استخدام می‌شود.

تبصره- در شرایط برابر، اولویت اشتغال با افراد بومی است.

ماده ۶- حقوق کارکنان دهیاری‌ها براساس مصوبات شورای عالی کار متناسب با ساعات کار و نوع شغل تعیین می‌شود. دهیاری‌ها می‌توانند متناسب با درآمد دهیاری، میزان کارایی و بهره‌وری هر مستخدم، تا پنجاه درصد (۵۰٪) حداقل حقوق مندرج در این ماده را به عنوان فوق‌العاده کارائی پرداخت نمایند.

ماده ۷- در صورت به کارگیری مستخدمان وزارتخانه‌ها، مؤسسات و شرکتهای دولتی مشمول قانون نظام‌هماهنگ پرداخت کارکنان دولت - مصوب ۱۳۷۰ - یا دارای مقررات خاص استخدامی برای تصدی سمت دهیار و یا سایر مشاغل دهیاری به عنوان مأمور، حقوق و مزایای مأمور براساس ضوابط استخدامی حاکم بر آن مستخدم در دستگاه ذی‌ربط محاسبه و از محل اعتبارات دهیاری پرداخت می‌شود.

ماده ۸- استانداردهای لازم برای آموزش کارکنان دهیاری‌ها توسط وزارت کشور تهیه و ابلاغ می‌شود. **تبصره-** دهیاری‌ها موظفند از طریق مراکز آموزش فنی و حرفه‌ای و مراکز آموزش عالی غیردولتی براساس استانداردهای مصوب نسبت به اجرای دوره‌های آموزشی برای کارکنان خود اقدام نمایند.

ماده ۹- دهیار و کارکنان دهیاری‌ها از نظر تأمین اجتماعی و استفاده از مرخصی و سایر مواردی که در این آیین‌نامه مسکوت است تابع قانون کار - مصوب ۱۳۶۹ - مجمع تشخیص مصلحت نظام و قانون تأمین اجتماعی مصوب ۱۳۵۴ - و اصلاحات بعدی آن‌ها هستند.

ماده ۱۰- به تخلفات کارکنان دهیاری براساس قانون کار رسیدگی می‌شود. در مواردی که در خصوص تخلفات اداری کارکنان یادشده در قانون کار حکمی وجود نداشته باشد رسیدگی به تخلفات یادشده براساس قانون رسیدگی به تخلفات اداری توسط هیأت‌های رسیدگی به تخلفات اداری مستقر در استانداری‌ها انجام می‌شود.

ماده ۱۱- حقوق و مزایای دهیار براساس مقررات قانون کار و در چارچوب اعتبارات مصوب شورای اسلامی روستا تعیین و به موجب قراردادی که بین دهیار و ذی‌حساب دهیاری منعقد می‌شود پرداخت خواهد شد.

ماده ۱۲- مأموریت و مرخصی دهیار با موافقت شورای اسلامی روستا و با اطلاع بخشدار صورت می‌گیرد.

ماده ۱۳- در صورتی که یکی از مستخدمان وزارتخانه‌ها، سازمان‌ها و مؤسسات دولتی، نهادهای عمومی غیردولتی، شهرداری‌ها و سازمان‌های وابسته به آن‌ها و دهیاری‌ها، توسط شورای اسلامی روستا برای تصدی سمت دهیار انتخاب شود، در صورت رضایت شخص مستخدم، اداره متبوع در صورت امکان جایگزینی مکلف است بامأموریت او موافقت کند.

تبصره- کارکنان دولت در روستاها می‌توانند در زمان‌های فراغت و خارج از ساعت کار با دهیاری به صورت دهیار یا همکار، همکاری نمایند. این فعالیت مشمول بازنشستگی و بیمه نخواهد بود. در روستاهای زیر پنجاه (۵۰) خانوار این افراد با حفظ سمت به عنوان دهیار فعالیت می‌کنند.

ماده ۱۴- در صورتی که دهیار مشترک یکی از صندوق‌های بازنشستگی باشد کسور مربوط به سهم او هر ماه از حقوق وی کسر و پس از افزودن سهم کارفرما (دهیاری) به صندوق بازنشستگی مربوط واریز می‌شود.

ماده ۱۵- وزارت کشور مسؤول حسن اجرای این آیین‌نامه است.